

Straffelovrådet fremhæver således, at med hensyn til lovovertrædelser begået som led i forretningsvirksomhed bør udbyttet i almindelighed beregnes uden fradrag af generalomkostninger. Generalomkostninger må i den forbindelse forstås som udgifter, der skal afholdes under alle omstændigheder, altså uanset om man udøver den ulovlige virksomhed.

Efter Straffelovrådets opfattelse bør visse specialudgifter heller ikke fradrages ved udbyttets beregning. Specialudgifter må i den forbindelse forstås som udgifter, som har direkte tilknytning til den ulovlige virksomhed.

Men Straffelovrådet fremhæver samtidig, at nogen klar og udtømmende regel om fradrag for specialudgifter næppe lader sig udforme. Straffelovrådet fastslår dog, at konfiskation kan ske uden fradrag af en specialudgift, hvis den afholdelse i sig selv er strafbar, f. eks.

bestikkelse. Det samme må gælde, hvis udgifternes afholdelse har en vis nærmere forbindelse med et selvstændigt strafbart forhold. Som et eksempel herpå nævner Straffelovrådet et vederlag for medvirken til lovovertrædelsen.

Den praksis, som domstolene følger i forbindelse med udbytteberegning, synes at være i overensstemmelse med lovmotiverne.

Højesteret har senest ved en dom af 2. februar 1995 taget stilling til spørgsmålet om konfiskation i forbindelse med ulovligt fiskeri.

Højesterets flertal fandt i forbindelse med dommen, at der ved vurderingen af konfiskationspraksis må lægges vægt på, at der i sager om ulovligt fiskeri foreligger et væsentligt hensyn til konfiskationens præventive funktion.

Ved fastsættelsen af konfiskationsbeløbet nægtede Højesteret fradrag for udgiften til lønninger til mandskabet, olie, is samt generalomkostninger, dvs. udgifter til redskaber, til vedligeholdelse af skib og udstyr m.v. samt til afskrivning og forrentning. Konfiskationsbeløbet blev herefter fastsat til salgssummen af den ulovlige fangst alene med fradrag af udgifter ved losning og salg (landingsomkostninger).

Flertallet i Højesteret udtalte i den forbindelse:

»De tiltaltes medhjælpere på de omhandlede fangstrejser er blevet aflønnet med en andel af fangstens nettoværdi og har i objektiv henseende medvirket til overtrædelserne. Det beror på de nærmere omstændigheder i retsforholdet mellem parterne, hvorvidt de tiltalte i tilfælde af konfiskation kan gøre krav på tilbagebetaling af den udbetalte løn. Vi finder, at der på denne

baggrund ikke bør indrømmes fradrag for udgifter til løn ved fastsættelsen af konfiskationsbeløbene.«

Mindretallet i Højesteret fandt, at udgifterne til redskaber, vedligeholdelse, forrentning og afskrivning er generalomkostninger, der ikke kan fradrages. Derimod fandt mindretallet, at udgifterne til løn, brændstof og is kunne fradrages.

Dommen er i overensstemmelse med den hidtidige praksis, som bl.a. fremgår af en højesteretsdom fra 1982 (Ugeskrift for Retsvæsen 1982, s. 1087). I denne dom blev konfiskationsbeløbet ligeledes fastsat til salgssummen efter fradrag for udgifter til kommission, halafgift, fiskeriforening, bropenge og losning. Derimod fandt Højesteret ikke grundlag for at foretage fradrag af den andel af proventuet, som var udbetalt til medhjælperen på fartøjet.

Ved 3 højesteretsdomme fra 1969 (Ugeskrift for Retsvæsen 1969, s. 828, s. 831 og s. 833), som alle vedrørte salg af narkotika, blev konfiskationsbeløbet fastsat til forskellen mellem købs- og salgsprisen for narkotikaen. Derimod blev der ikke ydet fradrag for et vederlag, der i den ene af sagerne var ydet til medvirken med salget. Dette svarer altså helt til den seneste højesteretsdoms behandling af lønudgiften.

På samme linje er en dom fra Østre Landsret, ligeledes afsagt i 1969 (Ugeskrift for Retsvæsen 1969, s. 985) vedrørende bordelvirkomhed. Ved dommen blev der givet fradrag for udgifter til husleje og indretning af lokaler. Derimod blev der ikke givet fradrag for udgifter til honorar til massører eller for den del af fortjenesten, som den tiltalte havde måttet afgive til en medgeringsmand.

Udgifterne til lønninger var langt den største udgift i Højesterets dom fra 2. februar 1995. Lønninger til mandskabet beregnes som en del af fangstens værdi og må således betegnes som en specialudgift. Mandskabet kan siges objektivt at have medvirket til den ulovlige fangst. Det følger netop af Straffelovrådets betænkning, at konfiskation kan ske uden fradrag af f.eks. udgift til vederlag for medvirken til lovovertrædelsen.

Der synes da heller ikke i retspraksis at være eksempler på, at sådanne lønudgifter er tilladt fratrukket i forbindelse med konfiskation. Der er tværtimod praksis for, at sådanne beløb ikke kan fratrækkes, uanset om der er tale om fiske- risager eller andre sager.